

mange andre Forbringere. Det er saaledes allerede igaar af den høitærede Finantsminister blevet antydet, at der vilde komme Forbringere om Bevilling til Anskaffelse af nye Kanoner, og om Bevilling til Fuldbendelse af Søforterne; der maa ligeledes komme Forbringere om Bevilling til Anlæg af Fæstninger. Men hvis vi paa denne Maade gjøre saa store Forbringere til Landet, at dets Evne ikke strækker til, saa vil Følgen deraf blive den, at Landet sygner hen, eller ogsaa at der, naar vi skulle til at bruge det gode og dygtige Vaaben, som vi saaledes have skaffet tilveie, ikke vil være Kraft til at føre det i en noget længere Tid, og saa troer jeg, at der er en ligesaa stor Fare for, at Staten kunde gaae tilgrunde, som hvis vi slet ikke havde havt noget Vaaben. Jeg troer ogsaa, at der for ærgjerrige Naboer er en fuldt saa stor Opfordring til at falde over et Land, som vel har en Forsvarskraft, men en saadan, som dog paa ingen Maade kan stilles i Sammenligning med de Angrebsvaaben, som de ere i Besiddelse af, som over et Land, der staaer aldeles værgeløst. Der er dog en vis Skamfuldhedsfølelse, der gjør sig gjældende, ved at falde over den aldeles værgeløse. Jeg skal fuldkomment indrømme, at det Liv, som vi saaledes vilde komme til at føre, vilde være et Liv, som egentligt ikke havde stort Værd, men det er jo den ulykkelige Skæbne, som overhovedet følger de Smaa, saavel blandt Individer, som blandt Nationer. Det er iøvrigt ganske vist — og jeg vilde ønske, at det i det Hele vilde gaae op for de smaa Nationer, og navnlig ogsaa for det lille danske Folk —, at der dog er en Udvei for dem, og det er den, at de smaa Folk slutte sig sammen og derved sættes istand til med al Kraft at værges deres Selvstændighed. — For at vende tilbage til mit Udgangspunkt, skal jeg gjentage, at saalænge som det altsaa ikke ligger klart for mig, hvad der vil blive anvendt, og hvad der maa anvendes til vort Forsvarsvæsen, vil jeg ikke kunne være istand til at stemme for det foreliggende Lovudkast.

Det andet Punkt, som jeg ønskede at faae

opklaret, var, om en anden Bestatningsmaade dog ikke maatte være at foretrække for den her foreslaaede. Der er i saa Henseende her i Salen blevet omtalt Muligheden af en Forhøielse af Tolden og af Brændeviinsafgiften, og det er den første Dag under denne Sags Forhandling af en æret Landstingsmand (Melchior) blevet anført, at en Forhøielse af 2 p. af Afgiften paa en Pot Brændeviin vilde bringe en Meerindtægt ind i Statskassen af omtrent 600,000 Rd., naar man gaaer ud fra den Indtægt, som nu indkommer ved Brændeviinsafgiften. Den ærede Finantsminister oplyste os igaar om Banstelighederne og Betænelighederne ved at forhøie Toldafgifterne, under visse Forudsætninger endogsaa om Umuligheden deraf, idet man i saa Henseende var bunden ved Tractater. Jeg seer ogsaa fuldt vel det Betænelige, der kan være ved at forhøie Toldafgifterne, og jeg skal derfor ikke dvæle længere derved. Jeg maa derimod udtale, at jeg aldeles ikke kan være af samme Anskuelse som den høitærede Finantsminister med Hensyn til en Forhøielse af Brændeviinsafgiften. Den høitærede Finantsminister havde to Betæneligheder derved; den første var den, at der her var Tale om at beskatte en Artikel, som var en Nødvendighed for en stor Deel af Befolkningen, og navnlig for den mindre formuende Deel af Befolkningen. Den anden var den, at man ved at forhøie Brændeviinsbestatningen let udsatte enkelte Brænderier, navnlig i de mindre Kjøbstæder, for Udelæggelse. Hvad nu den sidste Indvending mod en Forhøielse af Brændeviinsafgiften angaaer, skal jeg bemærke, at jeg ikke rigtigt kan indsee, at en saadan Forhøielse skulde kunne medføre en Udelæggelse af Brænderier, thi det bliver jo dog Consumenterne, som i Virkeligheden komme til at bære den forhøiede Afgift. En anden Sag er det, om der i enkelte Kjøbstæder skulde findes nogle smaa Brænderier, som ere saa slet indrette, at de vilde gaae tilgrunde derved. Men saa vil jeg fremhæve, at det dog ikke kan være Statens Opgave at værne om slette In-